

fremsættes nu enslydende med de Forslag, som ere fremsatte i Rigsdagssamlingerne 1896—97, 1897—98 og 1898—99. I sidste Samling naaede Forslaget saa langt, at der blev afgivet en Betænkning af Udvalget, men 2den Behandling fandt ikke Sted, saa at det høje Ting ikke har faaet Lejlighed til at tage Stilling til de Forslag, som Udvalget fremførte, og som i Virkeligheden gik ud paa en meget væsentlig Omformning af Lovforslaget. I Stedet for at ligne en Næringsafgift paa visse Virksomheder, foreslog man nemlig, at der skulde svares Skat til Kommunen ikke blot af de industrielle og merkantile Virksomheder, som Lovforslaget optog, men tillige af saadanne Ejere af faste Ejendomme, som have taget Ophold uden for den Kommune, i hvilken deres Ejendom er beliggende. Jeg har ved en anden Lejlighed under første Behandling af Finansloven haft Anledning til at ndtale mig om de Ændringer, som Udvalget saaledes havde foreslaaet, og skal ikke komme nærmere ind derpaa. Men det vil under disse Omstændigheder findes rimeligt, at Regeringen fremsætter Forslaget uforandret i dets oprindelige Skikkelse, for at Tinget kan tage endelig Stilling dertil under Tilendebringelsen af Behandlingen deraf. Der vil jo saa blive god Lejlighed til at komme ind paa de Ændringer, som man har ønsket og foreslaaet i Fjor, men som Tinget altsaa ikke kom til at tage Stilling til.

Det andet Forslag er Forslag til Lov om tvungen Afgivelse af Vejmateriale til Anlæg og Vedligeholdelse af offentlige Veje og Gangstier samt Jærnbanner. Her har jeg ment, at man burde følge en anden Fremgangsmaade end ved det førstnævnte Forslag, idet nemlig dette andet Forslag har været Genstand for 2den Behandling i dette Ting og er blevet vedtaget med Enstemmighed. Under disse Omstændigheder vil det findes rimeligt og kunne forkorte Arbejdet, naar det fremsættes i den Form, i hvilken dette Ting vedtog det ved 2den Behandling i sidste Samling. Der var Overensstemmelse mellem den daværende Indenrigsminister og Tinget om de Ændringer, som vare indførte i det oprindelige Forslag, og jeg for mit Vedkommende mener ikke, at der er Anledning til at stille sig anderledes over for disse Ændringer, end den tidligere Minister har gjort. Der er fra hans Side gjort gældende, at nogle af Ændringerne maatte man betegne som virkelige Forbedringer, andre af dem syntes han vel mindre godt om, men han saa ikke nogen Hindring

deri, at de vare blevne indførte i Lovforslaget. Det er det samme Indtryk, jeg har faaet ved at sætte mig ind i samtlige de Forhandlinger, som have fundet Sted om denne Sag, og som jo have været ret omfattende. Derimod blev der anmeldt Ændringer til 3dje Behandling i sidste Samling, en 3dje Behandling, som altsaa ikke fandt Sted, og paa Listen over disse Ændringsforslag er der et, som lyder saaledes: For saa vidt man tager Raamateriale fra Strandbredden, tilkommer der ikke Ejeren eller Brugeren af den tilgrænsende Lod nogen Erstatning derfor, medmindre han tidligere har haft en Indtægt deraf. Jeg tillader mig at fraraade at vedtage denne Ændring, da jeg ikke ser rettere, end at en saadan Tilføjelse vilde stille det meget tvivlsomt, hvorvidt det vil blive muligt at slutte sig til Lovforslaget og kunne føre det igennem. Det er jo i Virkeligheden en Ændring, som stiller den Del af en Mands Ejendom, som hedder Strandbredden, i en ikke ringe Modsætning til hele hans øvrige Ejendom, idet han altsaa skulde afgive disse Materialer uden Vederlag, for saa vidt de tages fra hans Strandbred, men skulde have Vederlag, naar de bleve tagne fra hans øvrige Ejendom. Hvis man ikke vil lægge Sten eller Grus i Vejen for dette Lovforslag ved Hjælp af dette Ændringsforslag, har jeg et bestemt Haab om, at det skulde lykkes at føre denne Sag igennem. Den er jo virkelig vigtig, da der ubestridelig paa hele dette Omraade er en meget stor Forvirring til Stede, som vilde blive fjernet, naar Lovforslaget blev vedtaget. Jeg anbefaler derfor paa det bedste Lovforslaget til snarlig Fremme paa det fremrykkede Stadium af Behandlingen, som det jo maa siges at befinde sig i.

Det tredje Forslag, som jeg skulde have den Ære at fremsætte for det høje Ting, er Forslag til Lov om Forandring i Patentlov af 13de April 1894. Lovforslaget er meget kort, det hestaaer kun i halvanden Linie, nemlig: Det i § 9 i Patentlov af 13de April 1894 fastsatte Antal af Patentkommissionens Medlemmer forøges fra 5 til 7. Der skal med andre Ord være 2 Medlemmer mere i Patentkommissionen, end det er fastsat i Lov af 13de April 1894. I denne Lov er nemlig Antallet fastsat til 5, og det kan altsaa ikke forøges uden ved Vedtagelse af en ny Lov. Grunden til, at jeg fremkommer med Anmodning til Tinget om at vedtage en saadan Forøgelse i Patentkommissionens Medlemmers Antal, er den, at Ar-